

חבית

שבועון קבוצת יבנה

כ' בניסן תשפ"ה - (18.4.25)

שבת – שביעי של פסח

צאת השבת - 19:51

כניסת השבת - 18:53

1658

שיעורי הרב אילעאי

- ✓ 8:00 - שיעור בבוקר "בין המניינים"
- ✓ 17:30 - שיעור לאחר תפילת מנחה:
"מה לעשות כשלכל אחד מבני הזוג יש מנהג אחר?"

שביעי של פסח-ערב שבת ושבת

- 18:53-הדלקת נרות
- 19:08-תפילת מנחה
- לימוד
- תפילת ערבית של יום טוב
- 08:30-תפילת שחרית במניינים מאוחדים
- 13:30-מנחה גדולה
- 17:15-מנחה קטנה
- 17:30-לימוד מפי הרב אילעאי
- 19:51-צאת החג\ שבת

תפילת מנחה בשבוע הקרוב בבית הכנסת - 19:10

על תחושת הקיפוח של שביעי של פסח... / אייל זנה

הטבע, אלא על אמירת השירה שאמרו בני ישראל בתגובה לקריעת ים סוף.

נאמר במדרש: "אז ישיר משה, זהו שנאמר נכון כסאך מאז...אף על פי שמעולם אתה, לא נתישב כסאך ולא נודעת בעולמך עד שאמרו בניך שירה". "נכון כסאך" כלומר, היציבות והביסוס של

הנוכחות האלוקית קיימים בעולם מאז שבני ישראל אמרו שירה. השירה, שהיא הפעולה האנושית בתגובה לנס, היא זאת שמייצרת את השינוי בעולם ונותנת מקום משמעותי יותר לנוכחות האלוקית.

כאשר השירה עומדת במרכז, הזיכרון של קריעת ים סוף לא רק מחזק את התודעה של התלות בקב"ה, את נס ההצלה. הזיכרון הזה מעמיד במרכז את היכולת האנושית לבחור לומר שירה, לבחור להכיר תודה ולהרגיש אותה בכל לבנו, עד שתבוא לידי ביטוי באמירת שירה.

לא תמיד קלה עבורנו הבחירה בשירה. בפרט במציאות חיינו כעם. היכולת לצאת מראיית הרע, מההתמקדות בקושי, נראית לעיתים מעבר להשגתנו.

על כך אומר המדרש - "גדולה אמונה לפני הקדוש ברוך הוא, שבשכר אמונה שרתה עליהם רוח הקדש ואמרו שירה".

במדרש הזה רואים שהדרך לאמירת השירה היא האמונה בה'. נתינת האמון והמוכנות להתמסר וללכת בעקבות דבר ה', היא זאת שמאפשרת לנו לראות את הטוב שיש בדרך הזאת, להכיר תודה ולזכות בעזרת ה' להשראת שכינה ואמירת שירה.

מי ייתן ונשלים את הגאולה הזו, כפרטים וכעם, ואז נזכה לומר הלל גם בחג השני...

אחת השאלות המעניינות בחג הפסח נוגעת לעניין אמירת ההלל. בסוכות, בשבועות ובחג הראשון של פסח אנו אומרים הלל שלם. לעומת זאת, בימי חול המועד ובחג השני של פסח לא אומרים את ההלל המלא, אלא מה שנקרא 'הלל בדילוג'.

ההסבר הידוע מופיע במדרש, ומסביר שבעצם השמחה בחג אינה שלמה. המדרש אומר שמלאכי השרת ביקשו לומר שירה לפני הקב"ה על הצלת בני ישראל, אך תשובת הקב"ה הייתה: "מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה"? גם המצרים הינם מעשי ידי הקב"ה, וגם בנפול רשעים אין לשמוח.

תשובה נוספת מציג פרופ' ישעיהו לייבוביץ שאומר כי המטרה של יציאת מצרים לא הייתה **הגאולה הפיזית**. גאולה זו היא תנאי אבל לא העיקר. המטרה האמיתית הייתה **הגאולה הנפשית והרוחנית** – המהות היא השתחררות מהיצר ומכבלי האדם ולקבל את מלכות הקב"ה עלינו.

הגאולה הפיזית התבצעה והושלמה לגמרי - ועל כך אומרים הלל מלא, על ההצלה הפיזית של עם ישראל. אבל הצלה זו אמורה הייתה להביא לכך שבני ישראל יקבלו עליהם את מלכות הקב"ה, וגאולה זו לא התממשה במלואה. נכון שעל הים בני ישראל האמינו, אך אמונה זו הייתה רגעית, ומיד לאחריה ניסו את הקב"ה וחטאו. ובגלל שהגאולה הזו לא הושלמה, אנו גם לא אומרים הלל בחג השני, שמבטא את הגאולה הרוחנית.

נכון. הנס הוא עצם קריעת הים, אך המדרש בשמות רבה שם את הדגש לא על שבירת חוקי

BRING THEM HOME

לפני שבוע, התכנסנו לפני כניסת השבת בדשא בשכונת הזית, לזעקה ולתפילה להשבתם של החטופים הביתה, ולחיזוק ולתפילה לעם ישראל. אין מצב שנשאיר את האחים שלנו לבד!!
אלה דבריה של **לירי אלבג** שורדת השבי, שפורסמו בהגדה של פסח שהוציאה המטה לשחרור החטופים.
הקריאה **רחלי ויצמן**:

"אֲשֶׁר גָּאֵלְנוּ וְגָאֵל אֶת
אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם, וְהִגִּיעֵנוּ
לְלֵילָה הַזֶּה לֶאֱכֹל בּוֹ
מִצֵּה וּמִרּוֹר".

"ערב חג הפסח אותו ציינו
בשבי, אגם ברגר ואני,
היה רגע של תקווה ושל אור
בתוך האפילה.
כמה ימים לפני החג לקחתי
מחברת ועט ואלתרתי הגדה.
אספתי פסוקים מהסידור
שהיה לנו, ציירתי איורים
והוספתי שירי פסח. בליל
החג ישבנו יחד ל"ארוחת חג",
דפדפנו בהגדה שהכנתי וקראנו
מתוכה. זה היה רגע של
אחדות ותקווה ביני לבין אגם.
למרות הקושי, היה לנו חשוב
לציין את החג ולשמור על
האמונה שהחירות שלנו תגיע.
קיוונו שחג החירות יביא עמו
את הבשורות המשמחות של
שחרורנו, התפללנו וייחלנו
לטוב. אמנם הגאולה שלנו לא
הגיעה אז, אבל הרגע הזה נתן
לנו כוח להחזיק מעמד".

לירי אלבג
שורדת שבי

בערב חג החירות פרסם *יעקב שפירא פוסט נוגע ומחבר על השבוי תמיר נמרודי

הכאב היה פיזי. אגרוף בחזה. לא שיערתי שאחרי כל זוועות היום ההוא, עליהן התוודעתי עד אז, עדיין משהו יזוז בי ככה.

בשיחות המשפחתיות שלפני פסח ("חג החירות" למרבה האירוניה), אמרו לי אחי אומרי התהילים, שיוסיפו את "תמיר בן חירות" לתפילות.

בחודשים הראשונים, אחרי ששוב היה מותר לעמוד בצמתים וברחובות, עדיין היו מעל 150 חטופים בעזה. הצער היה מטמטם ולא ממוקד.

"אתכולמעכשיואתכולמעכשיואתכולמעכשיו"

עכשיואתכולמעכשיואתכולמעכשיו

תכולמעכשיו.

לקראת העסקה האחרונה התחוויר שכנראה לא נגיע למצב בו ישוחררו כל החטופים בעסקה אחת.

במצב זה, ברור שתמיר, חייל צה"ל, בלי אזרחות זרה - נידון להיות אחרון בתור.

בערך באותו זמן, החלו חירות ואלון נמרודי להיראות באמצעי התקשורת, כדי להנכיח את תמיר בשיח הציבורי. לאחר מכן, התרגשתי גם אני לראות את תרצה מספרת על תמיר, בראיון בכאן 11.

מאז, אני עם תמיר נמרודי ברחובות ובכיכרות. מנסה לנעוץ את פניו ושמו בליבם של הנהגים בכיכר ובצומת. בלבבות כל העוברים, השבים והעומדים שבסביבה.

הוא יושב לידי בפריוס הוותיקה, יחד עם הדגל הצהוב. עולה איתי לרכבת בנהריה.

משפחת מוסק הייתה שכנה שלנו - בבניין של הרטום, צימבליסטה וקאסוטו. הבניין הראשון מדרום, בשכונה השנייה (המערבית) של בתי הקומותיים.

אבנר הוא כמו אח, בן מחזור. יחד מהסיר של ילידי 65' פעוטון ד'. גלעד צעיר בשנה. היה וחירות קטנות, ועוז עוד יותר. הילדים בקיבוץ של שנות השבעים די מתכחשים לקיומם של הקטנים.

לאמא תרצה הייתה הצמה הכי יפה בקיבוץ כשהיינו בגן, ואבא צבי היה האבא היחיד שעבד מחוץ לקיבוץ.

סבתא רחל (אלון), דאגה שכל התינוקות בקיבוץ (אולי גם אנחנו?) יגיעו לגיל שנה ויעברו בבטחה מבית התינוקות לפעוטון. סבא מנחם - ורנר אלון - מטאורולוגיה, אסטרונומיה, קולנוע ביתי ורכבת חשמלית. מכון ויצמן לילדים בבנאדם אחד.

משפחת צבי ותרצה מוסק עזבה את הקיבוץ כשהייתי נער צעיר, אבל אבנר וגלעד נשארו איתנו, אצל סבא וסבתא. לכן, כאילו, הם לא באמת עזבו, ככל שהבנתי השיגה אז.

בשביעי באוקטובר ועוד חצי שנה, לפני שנה בערך, קראתי ראיון שערכה לזוט עפרוני ב"מבית", עלון קבוצת יבנה, עם גלעד מוסק. כך נודע לי **שתמיר נמרודי**, שנחטף ממת"ק עזה, הוא בנה של חירות מוסק. נכד לתרצה וצבי, אחיין לאבנר וגלעד, נין לרחל וורנר אלון.

אני מספר לתמיר על מסרטת קולנוע ביתי עם סרטי אבוט וקוסטלו ("השמן והרזה") בשחור לבן, בימים שעדיין לא היו טלוויזיות (ולא אינטרנט או טלפונים ניידים).

אני מתאר את הרכבת החשמלית. אירוע הרכבתה וחיבורה, על שולחן שתפס חדר שלם בדירת השנים וחצי חדרים של ותיקים בקיבוץ. היה צריך להיצמד לקירות כדי לא להפיל שום דבר. מתרפק בעיקר על ההרגשה הפריבילגית של כרטיס הכניסה אל מחוזות הקסם, לנו - "חברים של אבנר".

התחנה המטאורולוגית. איך למדתי לעשות מזג אוויר. להגיד ברומטר, למדוד מהירות רוח והכי חשוב - לרשום כמה מילימטר גשם ירדו הלילה. לדעת במשך כל היום אחר כך, שאת המספר הזה, שכל הקיבוץ רואה על לוח המודעות - אני ראיתי ראשון. וכוכב הצפון, קסיופיאה והדובות, הברבור, פגסוס, אוריון וגלגל המזלות. ועוד תמיר - יש המון סיפורים. רק תחזור.

את כולם. עכשיו.

משעבוד לגאולה.
ושיהיה סופסוף חג חירות שמח

בבנימינה אנחנו מנהלים דיון האם לשמור לו על המקום, או לתת לאנשים אחרים לשבת.

פעם עמדה לידינו אישה נחמדה, כמעט עד חדרה, כי היא באמת התלבטה האם נוח לה להזיז את תמיר מהמקום ולשבת. "לקחת את מקומו".

בזמן שאנחנו עומדים יחד, אני מספר בדמיוני לתמיר על משפחתו, כפי שאני הכרתי אז, לפני חמישים שנה.

על דוד אבנר - גדול, חסון וחזק, שתמיד היית רוצה אותו לצידך במשחקי כדור ובכלל. על דוד גלעד - שהבנתי שהוא מיוחד, כי אמא שלי הייתה מטפלת שלו, אבל לא הסתדר לי, למה כשכולנו נחים צהרים (שנ"צ בפקודה), מרשים לו להסתובב בחוץ.

על סבא צבי - שהיה איש צבא קבע בתקופה שזה היה איום קיומי על תקנון סידור עבודה בקיבוץ. על הכישרון התיאטרלי והקומי שלו במסיבות ובאירועים. זוכר במיוחד את "יידישע פיראטען" בביצוע "בצורת" של שלישיית גברים במסיבת ט"ו באב בבריכה. אני חושב שתמיר וצבי קצת דומים. סבא ורנר והעולמות המופלאים שפתח בפנינו, ילדי קבוצת יבנה של שנות השבעים.

*יעקב הוא בנם של חברינו מיכל ואברהם שפירא ז"ל.

הדברים פורסמו בדף הפייסבוק של יעקב

שִׁלַּח
אֶת עַמִּי

משולחנו של מנהל המשק / שלמה נחליאל

הצליחו להביא אלטרנטיבות, גם אם לא זולות, וזאת כדי להבטיח מזון לכלל הרפתות שעובדות איתנו. מבחינת המרמ"ז, חלק של ההיערכות הוא כמובן תחמיץ התירס שנזרע בימים אלו, וגם שם הנושא נעשה בתכנון קפדני שיאפשר שנה נורמלית לגמרי מבחינת הרכב המזון לפרות. ואם במרמ"ז עסקינן, בימים אלו מסיימים להטמיע את תוכנת הניהול החדשה, שתאפשר עבודה מדויקת יותר ושליטה טובה יותר בכניסת הסחורה, ביציאתה, וכמובן בייצורה. יש לציין שמעבר לכול יתרונותיה התפעוליים, היא תספק נתונים רבים שיאפשרו ניהול רזה יותר ויעיל יותר, ושיהיה בהצלחה.

ובקשה אחרונה בעניין המרמ"ז - חברים מטיילים, אנא מכס, המנעו מכניסה למרכז מזון בשעות העבודה. העומס של משאיות, סלפים וטרקטורים באזור כל כך קטן עשוי להביא לתאונות, חס וחלילה. חשוב לזכור שממרומי הקבינה של הכלים האלו קשה מאוד לראות הולכי רגל ונוסעי קלנועיות.

ובמעבר לא ממש חד נצטרף לצוות הרפתנים שלנו, שבימים אלו נערך לקיץ בכל הנוגע לכיסוח עשבייה בשולי הרפתות, בטיפול בזבובים, ובבדיקת כלל מערכות הצינון של הרפת. זאת הזדמנות לפרגן לכל הצוות ולאשר חן העומד בראשו, על תוצאות חלב מעולות, הן ברמת הממוצע לפרה, והן ברמת איכות החלב. התוצאות האלו מושגות ללא ספק גם מתוך עבודה מדוקדקת בכל הנוגע לספר העדר (נדב גדיש - השדכן), וגם מתוך

פסח עוד רגע מסתיים, ורגע לפני שאנחנו מעלים את כלי הפסח ומאפסנים לתקופה ארוכה כל זכר לחולצה ארוכה, אני מעוניין לדווח מעט על הנעשה במשק.

ספירת העומר בעיצומה ואנחנו יכולים כבר לסכם את עונת התחמיץ שהסתיימה ממש עכשיו. בגיליון הקודם דובר עם נועם על הבצורת הקשה שחוונו והשפעותיה על גידולי השדה. למרות הקשיים, רוב חלקות החיטה הצמאות למים קיבלו השקיה ורובם אפילו שתיים. העבודה הקשה השתלמה והביאה ליבול מכובד מאוד לשמחתנו, ועל כך יישר כוח לעובדי גד"ש 'מניב'. רק כדי לסבר את האוזן, שטחים שהיה קושי להשקותם ולא קיבלו מים, נתנו שליש מהיבול מהשטחים המושקים. כעת נותר להתפלל שבצורת כזאת לא תישנה. בינתיים מתקדמים בזריעה והנבטה של הגידולים המוכרים לכולנו (תירס חומס, חמניות, כותנה), ממשיכים בניסיונות הטיפול של מלפפון למפעל, והשנה אפילו נתחרה במדינות אפריקה ונגדל שומשום לטחינה. פרטים נוספים בהמשך...

המרמ"ז, מרכז המזון, שהוא לקוח קצה של הגד"ש בכל הנוגע לתחמיצים, נערך כבר מספר חודשים לנושא קליטת יבולי חיטה, לא רק מבחינה לוגיסטית אלא גם מהבחינה של הבטחת סחורה שתמלא את הבורות המתרוקנים מתחמיץ התירס. חלק מהסחורה שהובטחה למרמ"ז בראשית החורף צמחה בשטחים לא מושקים, והיה ברור שיש לייצר אלטרנטיבה במקום. לשמחתנו, דבר וצוותו

שלו. נושא יבוא העוף כמובן מהווה איום קיומי על אלפי משרות של עובדים, בכל הרמות, ויותר מכך, מהלך כזה עלול להוות איום קיומי תזונתי על כולנו בשעות קשות, כאשר נהיה תלויים במדינות אחרות. אנחנו מצדנו עושים מה שניתן ולוחצים היכן שאפשר כדי למנוע את האיוולת הזאת. האם אנחנו ואחרים נצליח? ימים יגידו. ובינתיים, כשאתם פוגשים את יוסי ומשה, תשאלו אותם מה אתם יכולים לעזור. אולי אתם מכירים מישהו שמכיר מישהו, ודי לחכימא ברמיזא.

קצת הארכתני וכדי שתספיקו גם לקרוא את השיר בגב העלון ולא תצא כבר שבת, אעצור את הדיווח בשלב זה, ומבטיח לכם ששמשון ימשיך ללחוץ עלי, ואני אמשיך לדווח בגיליונות הבאים.

בינתיים, מנצל את הגיליון לעוד אמירת תודה גדולה **ליניב גדיש ומישאל חיות**, ששימשו כחברים במשך שנים רבות בצוות הפיננסי, וכעת סיימו את תפקידם. הרבה כאבי ראש ואחריות גדולה יש בצוות, ואני חושב שזאת הזדמנות גדולה לפרגן לשניהם על המעורבות והאכפתיות מכל הלב, שנעשו לטובת הקיבוץ כולו בהתנדבות מוחלטת. מי שנכנסו לנעליהם הגדולות הן **נטע עמיר ורבקה שריד**, שתצטרפנה לצוות הכולל גם את **אלישע תשבי ומשה ליבר**, שממשיכים לעוד קדנציה של ארבע שנים, ובעלי תפקידים **תולי - כמנהל חשבונות, יאיר אלשייך** – כגזבר, ואנוכי - כמרכז משק. שיהיה בהצלחה לכולנו, ובתקווה לדיונים שיובילו אותנו קדימה. ולסיום, אל תגזימו עם המופלטות, והלוואי ונזכה להמון בשורות טובות ממש בקרוב.

מתן תנאים אופטימליים לפרה, לעשות את מה שהיא עושה הכי טוב: לנוח הרבה, להעלות גירה, ולייצר חלב. אז יישר כוח גדול. סככת העגלות החדשה שאמורה להיבנות במקום הסככות הישנות, ושאת אישורה התקציבי עשינו כבר לפני כמעט שנתיים, עדיין מעוכבת בנושאים הבירוקרטיים. מי שמוביל את הנושא מבחינתנו הוא צביקה שריד, שלא מאבד אופטימיות, וביום בהיר ממש רואה גם את האישור המיוחל. אסור להתייאש, ותודה לצביקה.

אם בבנייה עסקינן, אז נעבור לבנייה אחרת ונספר לכם כי מדגרת אביב צומחת ועולה. ההתמודדות הגדולה כעת בבנייה הוא נושא קצב ההתקדמות, כשהצוות, בראשות אמנון כ"ץ ואלישע, עושה מאמצים גדולים לעמוד בלוחות הזמנים שקבענו. ממש בימים אלו אמורים סוף סוף להתחיל את עבודת בניית התאים ואת מערכות הבקיעה בתוך המדגרה, ואנחנו יותר ממקווים שנזכה לחנוך אותה השנה, אחרי החגים.

אבל אם תשאלו את קברניטי המדגרה מה באמת מציק להם בימים אלו, אז זאת לא השגרה הקשה בניהול המערכת הגדולה והמסועפת ברמה התפעולית והשיווקית (ותודה לכלל העובדים), אלא האיום המשמעותי בכל הנוגע לייבוא עופות לארץ. לצערנו, בעוד במשרד החקלאות חרטו על דגלם את נושא ביטחון המזון בעקבות המלחמה, הרי שבמקביל, באותו משרד ובמשרדים אחרים, מתעלמים ממהלכים עכשוויים הפועלים לקצץ את הכנפיים של ענף שלם, תוך התעלמות מהמשמעות הקריטית

משולחנה של מנהלת הקהילה / חמוטל דברת איתן

מועדים לשמחה,

בחול המועד לא התכנסה הנהלת הקהילה, ובכל זאת אעדכן בדברים שעל הפרק:

כפי שבוודאי רבים כבר ראו, בשטח הברכה מוקם בימים אלו מתחם מרווח וחדש לאירועים, במסגרת הנצחת בן מזרחי הי"ד. המקום כולל מטבח חדיש, עם מכשירים להכנת מזון, עמדת מנגל גדולה, פינות ישיבה, פינה לפויקה, קומזיץ ועוד. את התוכנית והביצוע מוביל אלי כהן, ועל כך תודה לו. המתחם מיועד לנו, החברים, ואפשר לקיים בו מגוון אירועים. מכיוון שיהיו במקום מכשירים וכלי עבודה רגישים ויקרים, בהנהלת הקהילה נדון בכללי השימוש וההתנהלות במתחם: מי יוכל להזמין את המקום, מי ידאג לתחזוקה ומה יהיה המקור התקציבי לדבר. בין השאר תישקל אפשרות של גביית דמי שימוש למי שיבקש להשתמש במטבח שנבנה במקום. רק לאחר קבלת החלטות בנדון ופרסומן, נפתח את הרישום להזמנת המקום.

בשבוע שעבר כתבתי על הצורך שלנו באנשים שיעבדו בתוך הקיבוץ. השבוע ארצה להתייחס לנושא, בהקשר של מערכת החינוך החברתי שלנו. כידוע, אנו נהנים ממערכת חינוך איכותית מאד, המשקיעה בילדינו מעל ומעבר. לצורך קיום מערכת מופלאה זו אנו נעזרים במדריכים רבים. אין ספק שלמדריך יבנאי, המכיר את הקיבוץ ומורשתו, יש ערך סגולי רב. בחודשים האחרונים אנו משקיעים מאמץ בגיוס וייצוב צוות המדריכים, וכבר נמצאים בתהליך גיוס לשנה"ל הבאה. נשמח מאד שאנשים מתוכנו ייכנסו למערכת החינוך – החברתי, ושל הגיל הרך. בכלל, נודה לעזרה במציאת אנשים - מתוכנו או מבחוץ, שיעזרו לנו לתת מענה טוב לילדינו, כמיטב המסורת שלנו.

בשבת נציין בשמחה את נס קריעת ים סוף, הנס שמסמל את הלידה של עמנו, את היציאה מן המיצר והשארית עול השעבוד מאחורינו. נתפלל שנוכל בקרוב לחגוג נס נוסף, עדכני, שיסמל התחלה חדשה, וגאולה לכל עמנו.

לאסיף נחליאל

ברכת הצלחה רבה עם גיוסך לצה"ל לתפקיד

מדריכה בחיל הרפואה.

חא"מ, אלהבים ומעריכים - ועזת צעירים.

התנועה ואנחנו | מתחדשים

ועדת צדקה תנועתית חדשה

בשעה טובה התחדשנו בימים האחרונים בוועדת צדקה תנועתית, שמנהלת מתוך תקציב התנועה את קופת הצדקה המשותפת לכל קיבוצי התנועה. החברים בוועדה - תמנע ריין מקיבוץ עלומים, עדי שגיא מקיבוץ מירב, אתי חננאל - מנהלת הכספים בתנועה, שרה עברון - מזכ"לית, הספיקו כבר לשבת יחד בשבוע שעבר ולמיין את הפניות שהגיעו לתנועה לקראת פסח. הוועדה עסקה גם בריענון ובקביעת קריטריונים להעברת תרומות, כשבראש הסולם תועדפו פרויקטים שחברי הקיבוצים מעורבים בהם אישית, ובהם גמ"חים הפועלים במרץ ובמסירות לאורך שנים. פניות אישיות שמגיעות לתנועה גם כן נענו, ובהזדמנות זו חשוב לנו לפרסם את האפשרות לפנות אלינו לקבלת צדקה עבור חברי הקיבוצים, ואנו, אמנם בסכומים צנועים של עד 1,000 ₪, נשמח להירתם. את הבקשות יש להפנות בכתב למזכירות התנועה mazkira1@kdati.org.il עד יום העצמאות, ומשם תופנה הבקשה לוועדה.

ראש אגף קהילה חדש - צדוק דורלכר

בחירתו של צדוק דורלכר, בן וחבר שדה אליהו, אושרה לפני שבועיים על ידי המזכירות המורחבת, והוא יכהן כראש אגף קהילה. צדוק מנהל בעשור האחרון את תוכנית חקלאות בעמק, תוכנית המביאה מאות

צעירים וצעירות, בוגרי ובוגרות שירות צבאי ולאומי ליישובי עמק המעינות, לטובת עבודה בחקלאות, חינוך והתיישבות. הוא ייכנס בשלב הראשון לעבוד בחצי משרה, עד שיימצא לו מחליף. במסגרת תפקידו, הספיק צדוק לעמוד בקשר רציף עם מגוון רחב של קהילות, להכיר מקרוב את האתגרים הקהילתיים איתם הן מתמודדות בהיבטים של חינוך, צמיחה דמוגרפית, צעירים, תרבות ומשימות לאומיות, וכמו כן שימש במגוון תפקידים קהילתיים ומשקיים בקיבוצו: דירקטור בחברת ביו בי, דירקטור בתאגיד החקלאות, מפקד כיתת הכוננות, חבר בהנהלת קהילה, חבר בצוות ההיגוי הקהילתי לקיבוץ מתחדש, וכן ראש הצמיחה הדמוגרפית בקיבוץ. אנו סמוכים ובטוחים שצדוק הוא האיש הנכון במקום הנכון ומאחלים לו הצלחה רבה.

נקראנו לדגל – לשותפות באמנת הנגב וההר

בשבועות האחרונים מתנהל שיח בין הנהגת התנועה ליזמי אמנת הנגב וההר – אמנה 'נושמת' שמנוסחת בהדרגה ומבקשת להרחיב את קהל התומכים בה, במטרה לאחות את הקרעים בחברה הישראלית. האמנה מנוסחת בשיתוף אנשי הנגב המערבי, רובם קיבוצניקים חילוניים מחד, ואנשים מגוש

שחשובה בעינינו הרחבת המעגל לקבלת גיבוי הקהילות והחברים, פתחנו שני ערוצים: קבוצת וטסאפ לשיח על דיוקי האמנה, וערוץ נוסף להצבעה, שנפתח השבוע למשך שלושה ימים, וחברי המזכירות המורחבת שהם נציגי החברים בתנועה, הם אלה שיצביעו בו.

חשוב להדגיש שברור לחברי המזכירות הפעילה שכל החלטה שתתקבל תהיה מקובלת על ידי המזכירות הפעילה ובהתאם ננהג. כמו כן - כדי להעמיק ולהבין את התהליך, אנו מזמינים אתכם להאזין לדברים של הרבנית כרמית פיינטוך (אפרתי) ממובילי האמנה.

בתקווה לבשורות של חירות ושמחה!

עציון מאידך. המשותף לכולם הוא השאיפה להתקרב ולאחות את הקרע שנוצר בחברה. בישיבות המזכירות הפעילה והמזכירות המורחבת, שמעו המשתתפים נציגים שתיארו את התהליך ואת הצורך בתמיכה רחבה, תוך הבנה שמקומנו הטבעי בקיבוץ הדתי הוא בדיוק זה - מקום של חיבור ואיחוי.

הדיונים לא היו פשוטים. היו התנגדויות ושאלות, אך תוך כדי השיח, נראה שההכרה ב-70% הסכמה היא בהחלט נקודת זינוק שניתן להתמקד בה, וממנה להתחיל לבנות גשר. ההחלטה של המזכירות הפעילה היא לתמוך בחתימה על האמנה כפי שהיא, אך כיוון

מרפאה

טל. 08-8548300, אחיות 08-8548264, אחות חירום: 050-6998317, איחוד הצלה - 1221
דואל: mrkyavne@clalit.org.il

שעות קבלה של האחיות:

08:30-07:00 - בדיקות דם במרפאה. בשעות אלה נבקשכם להגיע רק במקרים דחופים.
במקרים שאינם דחופים בואו בשעות 12:30-9:00 או בשעות הצהריים בימים א'-ד' 15:00-14:00, וביום ה' 18:00-14:00.
שעות קבלה של ד"ר מולא: יום א' 11:30-07:30, יום ב' 11:00-9:00, יום ג' 12:15-11:00, יום ח' 17:40-15:40.

לידיעתכם:

- הדואל של חמרפאה נבדק מדי יום, ואתם מוזמנים להשאיר בו חודעות.
- בדיקות אק"ג מחייבות תיאום מראש מול האחיות במרפאה.
- אנו עדים לאחרונה לגל של מחלת השפעת. אנא פנו למרפאה ודווחו לאחיות על מצבכם, כדי שנוכל להעניק לכם את הטיפול המתאים.

בברכת בריאות טובה, לוות המרפאה

מדי בִּקְר / אריה סיוון

מדי בִּקְר אָדָם מִתְעוֹרֵר

עַל שְׁפָתוֹ שֶׁל יָם הַמָּחַר

וְשׂוֹאֵל אֶת עַצְמוֹ : לְחָצוֹת

אוּ לֹא לְחָצוֹת

על השיר-יצחק ברוכי

אירועי יום הזיכרון לשואה ולגבורה

יום הזכרון לשואה ולגבורה

נתכנס ביום חמישי, כ"ו בניסן, (24.4) בשעה 9:55
לעמידה משותפת בצפירה
ליד ששת הברושים בסמוך לאקליפטוס הגדול
להנחת פרחים
לאמירת פרק תהילים
שירת "אחינו כל בית ישראל"
ו"התקווה"

היו עימנו.

"ונתתי להם בביתי ובחומתי יד וישם טוב מקנים ומקנות
שם עולם אתן לו אשר לא יכרת"
ישעיהו נ"ו

עצרת זיכרון לשואה ולגבורה
כ"ו אלול האלול
פרשיות מעוררות השראה של הצלת ילדים בשואה

תקיים אי"ה ביום רביעי
כ"ה בניסן תשפ"ה | 23 באפריל 2025
בשעה 20:00 | בבית העדות בניר גלים

בניה: אודיה קורן
שירה: הלהקה הצבאית
חמישיית חיעון
חשוק: מיל מאיר ובני

הבנים החשידי: אירוע מאגנט | מוזיקה להפצת נצחיות
מוזיקה להקדים בשם שמוס בנדיט (ויזן) לבנוס ג'ון ויזן שמוס הרצון)
ויזן מוזיקה להפצת נצחיות (ויזן) לבנוס ג'ון ויזן שמוס הרצון)

ההסעה מאוואכאט, אקס מאוואכאט ע"י בית העדות בניר גלים.
אחשון ימים בהסעה - אלול הכשאלו אל צ"י.